

Folketingets Finansudvalg
Christiansborg

18. maj 2016

Svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 258 (Alm. del) af 20. april 2016

Spørgsmål

Vil ministeren redegøre for, hvad den nedre grænse er for de estimerede arbejdsudbudselasticiteter i studiet fra 2001, som ifølge svaret på spørgsmål 181 lægges til grund for antagelserne om effekterne på arbejdsudbuddet ved topskattelettelser? Ministeren bedes i forlængelse heraf oplyse, hvad den nedre grænse for selvfinansieringsgraden ved en afskaffelse af topskatten dermed statistisk set må være ifølge studiet, sammenlignet med den Finansministeriet benytter.

Svar

Som en del af Finansministeriets sædvanlige regneprincipper indgår en gennemsnitlig lønvægtet substitutionselasticitet på 0,1 pct. og en gennemsnitlig indkomstelasticitet på -0,03 pct., jf. *Fordeling og incitament* 2002, kapitel 7, Finansministeriet, juni 2002 samt *Lavere skat på arbejde – Skattekommissionens forslag til skattereform, kapitel 3, bilag 1, februar 2009*. Disse gennemsnit dækker over variation på tværs af køn og indkomstniveau, jf. *besvarelsen af Finansudvalgets spørgsmål nr. 37 af 25. september 2014 (L 201)*¹.

Selvfinansieringsgraden ved skatteændringer er ligeledes beregnet med udgangspunkt i de angivne elasticiteter. Substitutions- og indkomstelasticiteterne for henholdsvis mænd og kvinder er estimeret simultant, og det er ikke muligt ud fra de i det omtalte studie anførte oplysninger at gøre antagelser om de signifikansmæssige sammenhænge mellem elasticiteterne.

Begge elasticiteter er udtryk for middelrette skøn, der som i alle undersøgelser af denne type er omfattet af statistisk usikkerhed. På grund af den statistiske usikkerhed udelukker den anvendte undersøgelse ikke, at elasticiteterne kan være både større og mindre end de anvendte. Som hovedregel vil en substitutionselasticitet, der er større (mindre) end det middelrette skøn give anledning til større (mindre) selvfinansieringsgrader, hvorimod en indkomstelasticitet, der (numerisk) er større

¹ Disse forskelle i substitutionselasticiteten på tværs af køn og indkomstniveau bygger på empiriske estimater, jf. *Frederiksen, Graversen og Smith, Overtime Work, Dual Job Holding and Taxation, 2001*. Artiklen finder, at kvinder reagerer kraftigere end mænd på ændringer i marginallønnen efter skat, hvilket understøttes af andre empiriske studier, samt at substitutionselasticiteten er aftagende med lønindkomsten. Det bemærkes i øvrigt, at den gennemsnitlige indkomstelasticitet ikke er kalibreret, og den kan ændre sig en smule når datagrundlaget opdateres.

(mindre) end det middelrette skøn, vil give anledning til mindre (større) selvfinansierungsgrader.

Det er ikke muligt at angive en nedre grænse for hverken substitutionselasticiteten eller indkomstelasticiteten, sådan som det ønskes i spørgsmålet.

Ved beregning af adfærdsvirkninger finder Finansministeriet, at det er mest retvisende at anvende det mest sandsynlige skøn for arbejdsudbudselasticiteterne.

Med venlig hilsen

Claus Hjort Frederiksen
Finansminister